

— До чорного лісу не йди, Груффалятко, —
Сказав якимось донечці Груффало-татко.

— А що там? Чому? — Там жахлива почвара,
Велика Страшна Кровожерна Мишара.

Вона тебе зловить, вона тебе з'їсть.

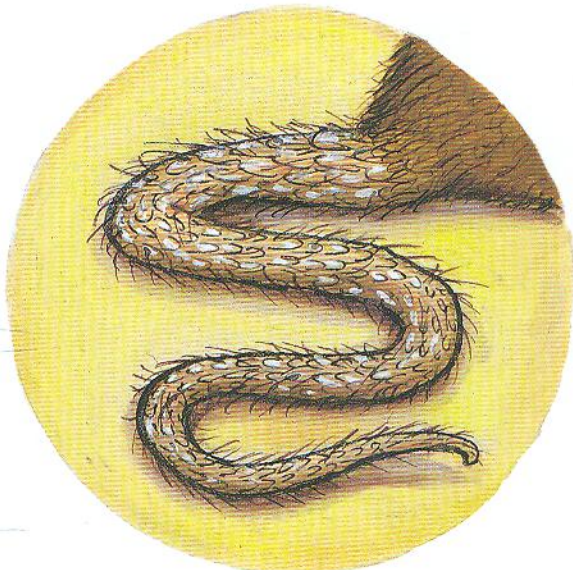
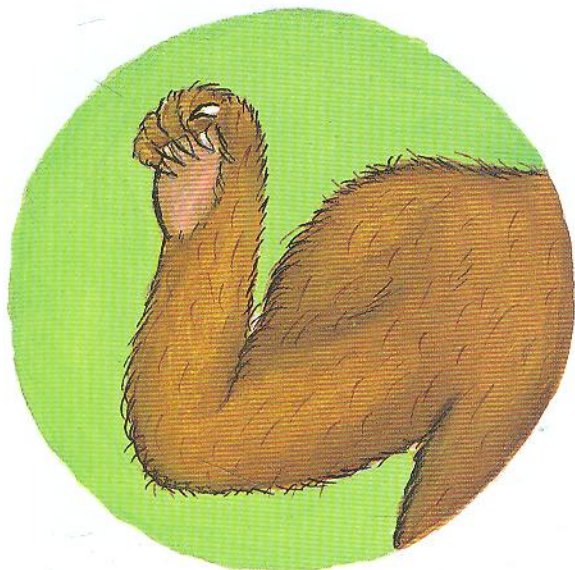
Колись я вже був там, непроханий гість.

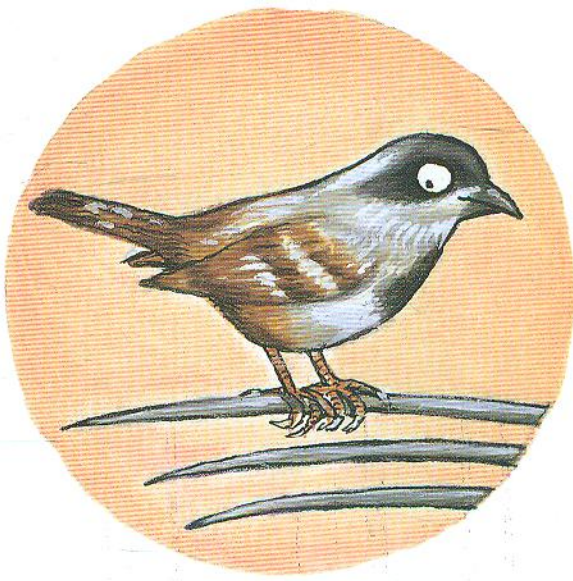
— Яка ж вона, татку, подібна на кого?
Рогата, хвостата, зубата, стонога?

— Та вже й не згадаю, — сказав доні Груффало,
І голову чудисько скрушно почухало.

— Лиш знаю, що дужа Мишара ота,
Лускато́го й до́вгого ма́є хвоста́.

Очи́ська го́рять, наче жа́р у во́гні,
А ву́са — як дро́ти ста́леві, мі́цні.

Узимку, коли старе чудисько спало,
Мале Груфффалятко занудьгувало.